

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 2

12te januar 1896.

22de aarg.

De smaa brudepiger.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstiid. I passer til en adresse paa over 5 ekshpr. leveres det for 40 cents, og over 25 ekshpr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

All vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagskolen.

Tredje aargang.

2. lekke.

Den tredje artikel.

IV. Gjenfødselen.

ABC-klassen: Joh. 3, 5: Uden at nogen bliver født af vand og Aand, kan han ikke se Guds rige.

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor og Ezek. 36, 26: Og jeg vil give eder et nyt hjerte, og en ny aand vil jeg give inden i eder, og jeg vil borttage stenhjertet af eders kjød og give eder et kjødhjerte.

Forklarings-klassen: Samme som ovenfor, 1 Petr. 1, 23 (Sp. 273) og Joh. 1, 12, 13 (Sp. 376).

Wink.

"Som har helliggjort mig i den sande tro." (Mikodemus, Bbh. 61).

— For at forklare gjenfødselens nødvendighed har de gamle kirkefædre benyttet følgende fortælling: En man døde og kom foran himlens dør. Den var tillukket, og da han bankede paa, kom en engel ud og spurgte: "Hvor vil du hen?" "Ind i himlen", svarede manden. "Du er ved den rette dør", sagde engelen; "kom, jeg vil føre dig omkring; i vor Guds hus er mange boliger; du skal selv vælge, i hvilken du vil bo." Med disse ord gik engelen foran og manden fulgte efter. — Snart stod de foran en af de saliges boliger, og engelen sagde: "Se, de er salige. De erkjender Gud ansigt til ansigt; de skuer ind i dybet af Guds visdom og kundskab; de forstaa hans domme, som paa jorden var dem undgrundelige, de ransager hans veie, som paa jorden var dem uransagelige, og fører mellem hinanden frydefulde samtaler om Herrens mangfoldige og underbare godhed, der — ofte kroget og dog ret — har ført dem; dette er deres salighed. Vil du bo hos dem?" "Nei", raabte manden; "før mig videre; thi for mig er dette ingen salighed." — Engelen gik videre og førte manden foran en anden bolig. "Se der", sagde

han, "der bor salige. De beskuer sig selv og forundres; thi de er uden synd. Hellighed, der paa jorden var deres længsel, er i himmelen deres eiendom. Derfor tjener de nu Herren, sin Gud, uden afladelse, i lutter fred og glæde, uden modstand af deres egenvilje; deres vilje er bleven ganske et med Guds vilje; de nyder Guds hørs herlige frihed, deres ubesmittet arv, dette er deres salighed. Vil du bo hos dem?" "Nei", raabte manden; "før mig videre; thi for mig er dette ingen salighed." — De gik videre og stod stille foran en tredje bolig. "Saa se her", sagde engelen, "her bor salige. De kjender hverandre uden nogenfinde at have seet hverandre paa jorden; de store profeter og høie patriarker og almindelige kristne, — de sidder sammen ved et og samme bord og nyder en og samme spise, nemlig deres Guds kærlighed; de elsker hverandre med fuldkommen kærlighed; thi her gives ingen misundelse, ingen strid mere. Se, hvor herligt og deilig det er, at brødre bor endrægtigen sammen! Hør, hvor de synger med de nye tunger: "Hellig, saligt er værkabet og samfundet, som vi har og nyder med hverandre!" Dette er deres salighed. Vil du bo hos dem?" "Nei", raabte manden atter; "før mig videre; thi dette er ingen salighed for mig." — Da sagde engelen: "Jeg vil endnu vise dig en bolig, den skønneste af alle, som det ingen lykter os engle at skue ind i; men er der ingen salighed for dig, saa er der ingen plads for dig i himmelen." Da de nærmede sig denne bolig, hørte manden underbar sang som mild harpeklang og som sterk tordeulyd; men den vedertvægede ham ikke. Snart kunde han se flaren af de salige, som boede her; de var iførte hvide klæder og bar palmegrene i sine hænder; midt iblandt dem saa han en, der var lig et menneskes søn; hans aasyn lyfte som den klare sol, og paa hans hænder og fødder straaledede i blodig glans merkerne af hans lidte pine. Engelen sagde: "Se, her bor salige; de har toet sine klæder og gjort dem hvide i lammets blod og bærer fredepalmerne i sine hænder; i deres midte troner han, den fredens fyrste selv; se hvilket menneske! Det er den Herre Jesus Kristus, lammets, som er slagtet; ham tilbeder de og synger: "Saliggjørelsen tilhører vor Gud og lammets!" Med uforgjængelig glæde taffer de ham, at han har kjøbt dem med sit blod og gjort dem salige. Som børn skuer disse arme syndere ham ansigt til ansigt; dette er deres salighed. Vil du bo hos dem?" Men manden havde vendt sig bort og tilhyllet sit ansigt. Endelig streg han høit: "Bort! bring mig bort herfra! dette syn kan jeg ikke udholde. Nei, han har ingen stikkelse og skønhed for mig. Jeg ser nu, det er sandt, hvad jeg ikke vilde tro, men det er forfærdeligt, at det er sandt — jeg elsker ham ikke." Saa talte manden — og gik straks til sit sted.

Lessons for the Sunday School.

THIRD YEAR.

2. Lesson.

THE THIRD ARTICLE.

IV. Regeneration.

ABC Class: John 3, 5: Except a man be born of water and of the Spirit, he cannot enter into the kingdom of God.

Catechism Class: Same as above, and Ezech. 36, 26: A new heart will I give you, and a new spirit will I put within you, and I will take away the stony heart out of your flesh, and I will give you a heart of flesh.

Explanation Class: Same as above, 1 Pet. 1, 23. (Qu. 373), and John 1, 12, 13 (Qu. 376).

SUGGESTIONS.

"Who has sanctified me in the true faith."
(Necodemus, B. H. 61).

— Regeneration is in the Bible called by many different names which all illustrate its nature. It is called the renovation of the soul, or its being made new; a transformation of the soul, or its being changed into another likeness; a translation of the soul, or its being brought from one position and placed in another, and a very different one; a quickening of the soul, or its receiving a new life; a resurrection of the soul, or its being raised from the dead; a new creation of the soul, or its being created anew by him who made it; the healing of the soul, or its being delivered from disease; the liberation of the soul, or its being emancipated from bondage; and it is compared to the change wrought on the blind, when they receive their sight, on the deaf, when their hearing is restored; on the lepers, when they are cleansed; on the dead when they are raised to life.

— A man may reform without being regenerated, while regeneration always affects a moral reformation. Reforming wild habits is only the varnishing of the outside of the vessel; regeneration, on the other hand, melts the vessel down and casts it into a new mould.

— The spring and wheels of the clock must be mended before the hand of the dial will stand right. It may stand right two times in the day, when the time of the day comes to it, but not from any motion or rectitude in itself. So a man may seem by one or two actions to be a changed man, but the inward spring being amiss, it is only a deceit.

— The change required to make us fit to enjoy heaven, is not that of the snake when it has

cast its skin, and yet remains reptile still. It is the change of the caterpillar when it dies and its crawling life ceases; but from its body rises the butterfly, a new animal with a new nature.

— A famous teacher of theology, when dying, had his family gathered round his bed. He beckoned to his wife, and tried to say something, but could not. With much effort she at last made out his dying wish. "Promise me," he said, "that you will make the nature and necessity of regeneration the frequent subject of conversation with the family."

— Regeneration is not the destroying of the metal, but of the old stamp upon it, to imprint a new stamp. Human nature is preserved, but the corruption on it expelled. It is not the breaking of the candlestick, but the setting up of a new light in it. Christ did not give the blind man new eyes, but a new sight to the old ones. Thus God, in regeneration, gives not a new soul, but new life to the old one.

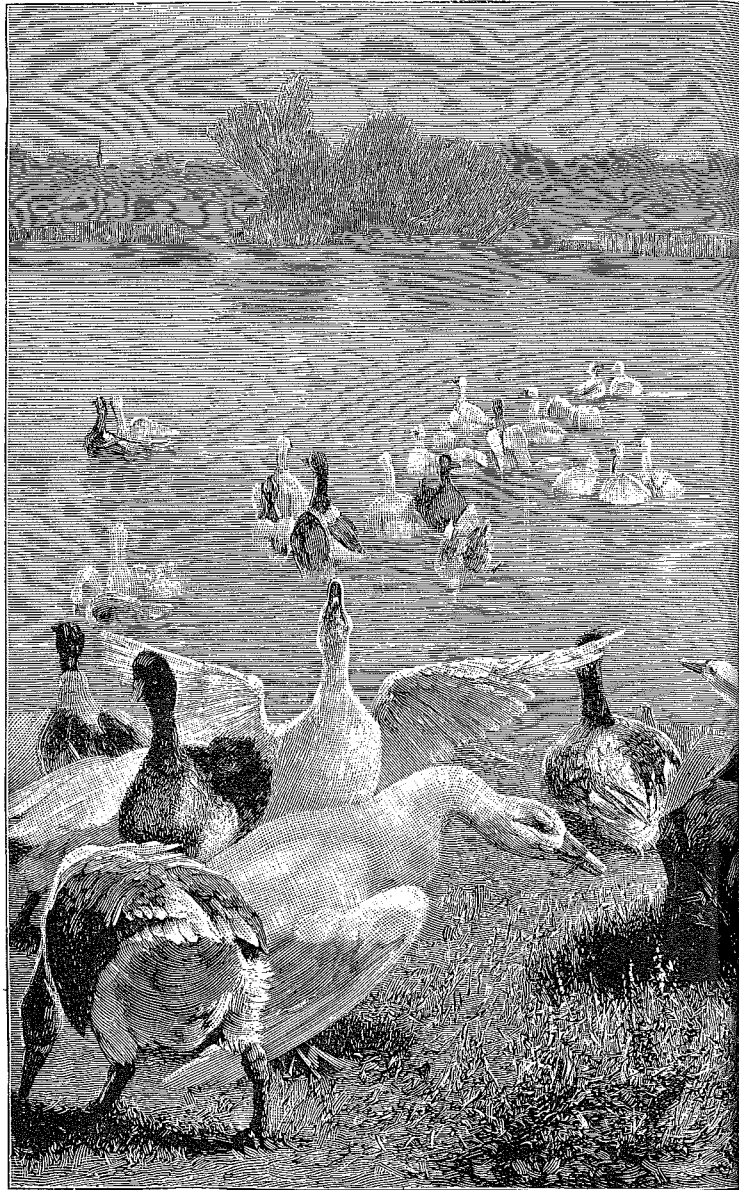
— Grace grows not upon the old stock of sin. Regeneration is not a piece of new cloth sewn to an old garment; but the old garment is cast away, and the new one put on.

— Greatness of change is not necessarily violence of change. What is the most sublime change the physical world ever undergoes? Is it an earthquake? Is it not rather the noiseless change from night to day? The mightiest forces in the universe are silent forces. Who ever heard the budding of an oak? Who was ever deafened by the falling of the dew? Who was ever stunned by a solar eclipse? So it often is with the change of heart. It is the most radical change a human spirit can experience. It is a revolutionary change. Still it is not necessarily felt as a violent change, or accompanied by outward violent symptoms.

— Just as truly as the physical life moulds the infant's limbs, just as truly as every periwinkle shell on the beach is shaped into the convolutions that will fit the inhabitants, by the power of the life that lies within, so the renewed mind will make a fit dwelling for itself.

— A teacher asked a little girl in her class: "Do you think you have a new heart?" "Yes, teacher, I think so," replied the child. "What makes you think so?" "Because I love the things I used to hate, and hate what I used to love."

— Regeneration is wrought by the Spirit through Baptism and through the Word, the incorruptible seed. Is regeneration a slaying of the natural enmity of the heart? then it is the Word which is the sword. (Eph. 6, 7; Hebr. 4, 12). Is it the quickening of a man into new life? then it is the Word which vivifies (John 6, 63). Is it the emancipation of the soul from bondage? then it is the Word which gives it freedom (John 8, 31).

Den unge

epige.

Den lille franskmand.

(Fortsættelse.)

fterat de havde siddet en stund tause og tænkt over, hvad de skulde gjøre, sagde Johanna: „Jeg tænker, det er bedst at du imorgen først gaar alene til Waldenberg, uden at tage gutten med. Hans mor, som jo slygter for sine landsmænd, holder sig vel skjult et eller andetsteds der og venter, til hun finder barnet. Hvis du tager ham med dig med engang, kunde du let komme til at vække opsigt og bringe den stakkars mor i fare.“

„Du har ret“, sagde Lorents. „Jeg gaar først derhen alene og giver moderen underretning om barnet; jeg faar gaa afsted saa tidlig som muligt, jeg kan tænke mig til, hvor fortvilet hun maa være, førend hun faar vide, hvor barnet er.“

„Ja, stakkars kone!“ sagde Johanna, „men du bør helst have et eller andet paastud til at rejse til Waldenberg; du skal faa med et halvt dusin kyllinger; de er paa store til at slagtes nu.“

„Det er sikkerlig det klogeste“, svarte Lorents. „Kyllingerne vil gjøre samme tjeneste som et paa for mig, saa jeg slipper forbi de franske vagtposter. Jeg tænker, konen paa vertshuset ogsaa gjerne kjøber dem nu, hun har faaet saa mange gjæster i huset. Men hovedsagen er, at Ludvigs mor faar ordentlig besked om sin søn. Jeg faar altsaa vove turen.“

3. En moders jammer.

Allerede klokken tre næste morgen, da det saavidt begyndte at lysne, tog den brave Lorents kurven med kyllingerne, hang den paa en kjepp, som han slængte over skulderen, og vandrede hurtigt afsted til Waldenberg.

Da klokken var syv, var han allerede tilbage med tom kurv og penge i lommen. Johanna stod netop ved smørkjernen, da han traadte ind og satte sig ned og tørrede sveden af panden. „Nu er jeg netop færdig“, sagde Johanna. „Her har du et glas melk og nogle stykker brød. Fortæl mig nu, mens du spiser, hvorledes det er gaaet dig i Waldenberg.“

„Konen paa vertshuset gav mig nøie be-

sked om alt, hvad hun vidste“, sagde Lorents. „Allerede igaar morges havde man seet en hel del vogne og fjærrer komme gennem landsbhyen; de var alle fulde af folk, slygtende for de franske soldater. Senimod middag kom der saa mange vogne med franske emigranter, at der næsten ikke var plads paa vertshuset. De stakkars mennesker vilde blot i hast faa sig lidt middagsmad og derpaa kjøre videre saa hurtigt de kunde. Blandt de slygtende var ogsaa Ludvigs mor en smuk dame med et fint, fornemt udseende.“

Da de skulde spise, raabte hun paa gutten, som hun havde givet lov til at springe ud i haven en stund; men han var hverken at se eller høre. Man ledte efter ham baade i haven og ude paa engen og paa veien; men da kom pludselig nogle østerrigiske dragoner ridende i fuld galop ind i landsbhyen og meldte, at de franske husarer var lige efter dem. Man hørte ogsaa skydning et stykke borte. Nu blev der almindelig skræk og forvirring. De franske emigranter strytede op fra bordet og gav befaling til, at hestene øieblikkelig skulde spændes for vognene. Nogle herrer hjalp selv med at spænde for. Den stakkars mors angst og jammer var ubefskribelig.

Hun var bleg som et lig og løb omkring og vred hænderne i fortvilelse; uden at tænke over, at ingen forstod hende, bad hun grædende alle, som hun traf i huset eller paa gaden om at hjælpe hende med at finde gutten. Imidlertid blev skydningen stærkere og stærkere; man hørte allerede skud paa skud straks udenfor landsbhyen. Damens rejsesæller søgte at overtale hende til at blive med; ellers udsatte hun sig for at blive fanget og udleveret til Frankrig. Men hun svarte: „Sællere dø end at forlade mit barn!“

En af emigranterne, en ældre mand, forsikrede hende, at den lille var kjørt afsted med nogle kamerater i en vogn, som var reist, straks skydningen begyndte. Fruen sprang straks hen til den anden gaard og spurgte, om det var sandt. Hun fik til svar, at det vist var saa. Enten havde man ikke forstaaet hende, eller den gamle herre havde faaet folkene overtalt til at svare saaledes, forat damen ikke skulde blive fangen. Den stakkars mor blev da baaret ind i vognen næsten afsmægtig. Da vognen kjørte gennem den ene ende af landsbhyen, kom de franske husarer ridende ind gennem den anden; ogsaa

faa mange som muligt af dem tog ind paa bertshuset og fortærede med velbehag det maaltid, som flygtningerne havde forladt næsten urørt."

"Det var en sørgelig historie", sagde Johanna; "men hvad hed den ulykkelige mor? Hvem var hun?"

"Man kaldte hende blot madam D y v a l", svarte Lorents. "Hun syntes engang at have maattet været rig; men det var vist ikke tilfældet længere nu; hun var ordentlig, men tarvelig klædt. Det var en ganske almindelig vogn, hun kjørte i, og hendes kuffert var ganske liden. Det var ogsaa blot en tarvelig middag, hun havde bestilt. Bertshustonen, som du ved kan tale fransk, og som fortalte mig alt dette, kunde forøvrigt ikke rose hende nok for hendes bestedne og forstandige opførsel."

"Den stakkars mor!" sukede Johanna, idet taarerne trillede nedad hendes kinder. "Hvor fortvillet vil hun ikke blive, naar hun indhenter den anden vogn og ikke finder sin kjære Ludvig i den. Det vil være umuligt at vende tilbage og lede efter ham, naar en hel hær er lige bagefter. Og hun kan ikke vide, hvorledes det gaar hendes gut blandt et fremmed folk. Hun maa jo være forberedt paa ikke at faa se ham igjen paa lang tid, ja kanske aldrig. Stakkars kone!"

"Ja, jeg har ogsaa hjertelig ondt af hende", svarte Lorents, "men hvor er Ludvig henne? Er han ikke staaet op endnu?"

"Nei, han sover saa godt endnu. Det er ikke længe, siden jeg var inde og saa til ham. O, hvor bedrøvet han vil blive, naar han faar vide, at der kanske kan gaa aar hen, før han faar gjense sin kjære mor!"

"Men hvad skal vi gjøre af barnet?" spurgte Lorents med en bekymret mine.

"Kan du være i tvil om det? Gud har ført det til os, og da bør vel ogsaa vi beholde det, indtil moderen kommer tilbage og henter det. Jeg tænker, at det var Gud, som styrkede det saa, at du skulde komme i nærheden af egetræet og høre barnet bede."

"Ja, det var det vist", sagde hendes mand, "men tænk, om krigen skulde komme til at være i aarevis, og moderen kanske aldrig vender tilbage. Tænk, om hun for eksempel skulde blive syg og dø paa flugten! Hvad skulde vi da gjøre med barnet? Det kunde godt hænde under alle de lidelser og besværigheder, hun er udsat for."

"Da faar vi opdrage den lille sammen med vore egne børn", sagde Johanna. "Hvor der er mad til seks smaa, er der ogsaa nok til den syvende. Naar vi deler med den lille, vil Gud faa meget mere velsigne, hvad vi har. Han, der engang i ørkenen bestilte 5000 mand med fem brød, er endnu ikke død."

"Det er sandt nok", sagde Lorents, "men jeg vilde dog foretrække, at folk, som er rigere end os, forbarmede sig over barnet og tog det til sig."

"Ja, hvis der findes saadanne, som selv lyd sig dertil. Men vi vil ikke bede nogen. De rigeste folk er slet ikke altid de mest godgjørende, og de kan vistnok kanske gjøre mere for gutten end vi; men med billigere hjerter vil de ialfald sikkerlig ikke kunne gjøre det. Jeg føler mig allerede som en mor ligeoverfor gutten, og du Lorents — jeg forstaar dig nok — noget lignende er ogsaa tilfældet med dig."

"Det kan vel være", sagde Lorents og begyndte at tænke efter, om de vilde kunne magte at tage gutten til sig; men det var et regnestykke, som seldt vanskeligt for den brave mand. Da afbrød Johanna ham og sagde: "Naar man vil gjøre noget godt, maa man ikke regne saa nøje; man maa dog ikke glemme at sætte sin lid til den gode Gud. Tænk, om det var vor lille R o n r a d, som hjælpeløs og forladt befandt sig midt blandt fremmede etsteds i Frankrig! Vilde du da ikke ønske, at gode mennesker skulde forbarme sig over ham og give ham plads under sit tag og mellem sine egne børn? Nu vel, hvad vi vil at andre skulde gjøre mod os, det skal og vi gjøre mod dem."

Taarerne kom frem i hendes øjne, idet hun sagde dette.

Lorents svarte rørt: "Jeg skulde gjerne tage barnet i hufet; men vi har jo selv saa langt fra nogen overflod, saa det gaar umulig an."

"Menneskene kan ofte gjøre mere, end de fra først af selv tænker. Du har jo tænkt at kjøbe dig en ny dragt paa markedet. Lad det være og benyt pengene for den stakkars Ludvig."

(Fortjættets)

Tag grisen!

(Med billede.)

Det er meget rart, folk kan finde paa for at more sig. Saaledes har vi nylig lært i et engelsk blad om en leg, som undertiden benyttes paa landet i England om vaaren. Man faar fat i en gris, hvis korte hale man smører godt ind med sæbe, saa den blir rigtig glat.

Naar saa folk er færdige, slipper man grisen løs, og nu gjælder det, hvem der kan fange den ved at gribe den i halen uden ellers at røre hele grisen. At dette ikke er nogen let sag, vil man forstaa, men den for hvem det lykkes, faar en præmie.

Vi synes forresten at denne leg, hvor morsom den kan være, ikke er fri for at være dyrplageri, og vil ingenlunde anbefale den til efterligning.

De smaa brudepiger.

(Med billede.)

Emilie skulde have bryllup; hun skulde gifte sig med fuldmægtigen hos kjøbmand Jensen, og der var budne mange gæster til brylluppet. Ja, det skulde blive stas!

Men ingen glædede sig mere til brylluppet end Ingeborg og Sofie. Ingeborg var brudens søster og bare fire aar gammel; hun skulde være brudepige, og det skulde ogsaa Sofie være; hun boede nemlig i samme gaard, var Ingeborgs bedste veninde, og Emilie var næsten ligesaa glad i hende som i sin lille søster; det var længe siden, hun havde lovet Sofie, at hun skulde faa være hendes brudepige.

Og nu var endelig bryllupsdagen kommet. Ingeborg og Sofie skulde sammen med fem voksne piger staa i halvkreds bagom brudeparret, naar de i kirken blev viede af presten. En saadan ære var ikke ofte hændt fireaarsgamle smaa piger, og de smaa jublede ved tanken deryaa.

De kunde næsten ikke vente med at klæde sig den dag; de skulde begge have hvide klare kjoler og hvide strømper og lakerte sko; Ingeborg skulde have en blaa sløise om livet; men Sofie vilde være ganske hvidklædt.

Sofie var færdig med at klæde sig paa. Vognen, som skulde kjøre dem til kirken, holdt allerede udenfor døren. Var ikke ogsaa Ingeborg snart færdig nu da? Sofie maatte springe ned og høre efter. Paa billedet ser I hende komme ind! Jo Ingeborg var næsten færdig!

Et øieblik efter kjørte begge straalende og fornøiede afsted til kirken.

Billedgader.

S

T

